

Σ Τ Ο Ν Κ Η Π Ο

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Του Α. Τ. QUILLER — COUGH]

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

Στην εποχή του Ναπολέοντος ζούσε στο Τρεγκάρικ ένας νέος που λέγεται Δανιήλ Μπέρστ. Ο Δανιήλ είχε κ' ένα αδελφό, τον Ούγκ, μικρότερό του τρία χρόνια. Ο πατέρας τους και η μητέρα τους είχαν πεθάνει από βλογία κι' από πολύ γωρίς τὰ δυὸ παιδιά, βρέθηκαν ὄρφανά. Μὰ βρέθηκε εὐτυχῶς ὁ γέρο Βάλτερ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Πανδοχείου τοῦ χωριοῦ, ποὺ τὰ λυπήθηκε καὶ τὰ πήρε κοντὰ του στήν ἀρχὴ ὡς ὑπηρετὲς τοῦ σταύλου καὶ κατοπὶ ὡς τοχυδρόμους στήν περιφέρεια. Κ' εἶταν κ' οἱ δυὸ τους περίφημοι τοχυδρόμοι κι' ὁ γέρο Βάλτερ εἶταν κατευχαριστημένος ἀπὸ αὐτοὺς ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Οὔγκ ἀρχισε νὰ σχετίζεται μὲ τὸ πιστό, τὸ χαρτὶ καὶ τὶς γυναῖκες. Ὁ Δανιήλ δὲν τὸν ἀκολούθησε στὸν κακὸ δρόμο ποὺ πήρε. Ἀγαποῦσε μιὰ χαριτωμένη κόρη ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ γέρο Λορδο Μπεχλάρμπιν, στὸ πύργο τοῦ Κάννικ, εἶχε μαζέψει ὄρεκτὰ λεφτουδάκια κ' ἐσκόπευε νὰ τὴν πάρη, δὲν ἔβαφνε ὁ ἀδελφός, του ἐλήστεψε ἕνα λεωφορεῖο καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Αὐτὸ εἶταν τρομερὸ χτύπημα γιὰ τὸ δυστυχισμένο τὸ Δανιήλ. Ἀπὸ καιρὸ ἢ διαγωγὴ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἐθλίβε κατὰ καρδιά μὰ εἶταν ἀδύνατο νὰ φανταστῆ ποτὲ ὅτι θὰ ἔφτανε ἔως ἐκεῖ. Ἀναγκάσθηκε κ' αὐτός, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ παραδεχθῆ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Οὔγκ, ἀπὸ, ἄλλωστε, καὶ τὰ πράγματα κ' ὁλος ὁ κόσμος τὸ ἔλεγαν αὐτό.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ δικαστήριον, ὅπου ἄκουσε τὴν κατάδικήν του ἀδελφοῦ του εἰς θάνατον, πῆγε κ' ἀντάμασε τὴν καλὴν του φίλη καὶ εἶπε :

— Εἶχα βάλει κάμποσα λεφτὰ στήν πάντα γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ θὰ παντρευόμαστε. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ πετύχω χάρι γιὰ τὸν Οὔγκ, ἂν καὶ δὲν πολυελπίσω σ' αὐτὴ, καὶ πρέπει νὰ ξοδέσω τὰ πάντα γι' αὐτό. Ἀδελφός μου εἶνε καὶ δὲν ἔχω ἄλλον ἀπ' αὐτόν. Τί λές κ' εὐὸ γι' αὐτά;

Καὶ αὐτὴ τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Κάνε ὅ, τι θέλεις, ὅτι σοῦ φαίνεται καλλίτερο. [Πήγαινε στὸ Λονδίνο. Ἐγὼ καὶ δέκα χρόνια θὰ σὲ περιμένω.

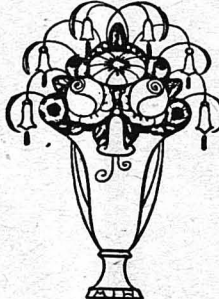
Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Δανιήλ ξεκίνησε γιὰ τὸ Λονδίνο. Ὁ σκοπὸς του εἶταν νὰ πῆρὲ νὰ ἐκλιπαρῆ τὸν βασιλέα Γεώργιο νὰ χαρίσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὅταν ὅμως ἔφτασε στὸ Λονδίνο, εἶταν ἀκριβῶς οἱ μέρες ποὺ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος εἶχε τρελλαθεῖ κ' ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας εἶχε ἀναγορευθῆ ἀντιβασιλεὺς. Ἀ! ὁ δυστυχισμένος ὁ Δανιήλ πόσες φορὲς ἔπεσε στὰ πόδια τῶν ὑπουργῶν, ἐκλιπαρῶντας μιὰν ἀκρόαση τοῦ ἀντιβασιλέως. Προσέθεσε σ' αὐτὰ διὰ τὰ εἶχε χαμένα ὀλίγετα μέσα σ' ἀπέραντο Λονδίνο αὐτὸς ποὺ δὲ τὸ εἶχε κουνήσει διόλου ἀπὸ τὸ χωριὸ του καὶ θὰ δῆτε ἂν ἦ θέσις τοῦ εἶταν διόλου εὐχρηστος.

Ὅταν ἐξέθετε τὴν ὑπόθεσή του, τὸ ἐπιχείρημά του εἶταν ὅτι ὁ ἀδελφός του δὲν εἶταν διόλου κακός—μὰ τὸ Θεό!—μονάχα εἶχε πάρει τὸν κακὸ δρόμο, ὅπως ὅλο τὸ χωριὸ μποροῦσε νὰ ὁμολογήσῃ, μὰ δυστυχῶς αὐτὸ δὲν ἔφτανε νὰ ἐπηρεάσῃ τοὺς συμβούλους τοῦ ἀντιβασιλέως ποὺ δὲν τοὺς ἐνδιέφερε διόλου τὸ πρᾶγμα. Ὅσοι ἀπὸ διαβήματα ἐπὶ διαβημάτων μπόρεσε τέλος καὶ πέτυχε μὴν ἀκρόαση τοῦ ἀντιβασιλέως τὴν ἑτεῖρα τὴν βράδυ. Τὴν Παρασκευὴν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ὀδελφοῦ του.

Μὰ κ' ὁ βασιλιάς δὲ φάνηκε διατεθειμένος νὰ τὸν ἀκούσῃ εὐνοϊκότερα ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς του.

— Τί μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ κάνω ; εἶπε. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε καθαρὴ ὡς τὴν ἡμέρα. Ὁ πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου μάλιστα μ' ἐβεβίωσε ὅτι τόσο βέβαιοι ἦσαν οἱ δικαστὲς γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὥστε δὲν χρειάστηκε ν' ἀποσυρθοῦν σὲ σύσκεψη γιὰ νὰ ἐκδώσουν τὴν ἀπόφασί σου.

— Ἄς μὲ συγχωρήσῃ ἡ Ἱμετέρα Βασιλικὴ Ἱψηλότης, εἶπε ὁ Δανιήλ, μὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ἔχω σὲ καμμιὰ ὑπόληψιν αὐτὴν τὴν κρίσιν. Κατὰ τὴν ἀπλή μου γνώ-

μη ή πρώτη άρετή ενός καλού δικαστού θα έπρεπε να είναι ή άμεροληψία. Λοιπόν το δικαστήριο ενθύς εξ άρχης διετέθη δυσμενώς προς τον Ούγγ.

Είπε βέβαιο ότι το αποτέλεσμα αυτής της κουβέντας θα ήταν να πετοχτή με τις κλωτσιές έξω από το βασιλικό γραφείο ο Δανιήλ, αν εκείνη την στιγμή δεν άκουγόταν ένας μεγάλος θόρυβος στον αντίθάλαμο. Συγχρόνως μπήκε μέσα ένας ύπασπιστής και πήγε να μιλήσει στο αυτί του αντιβασιλέως.

— Να τον μπάσουν άμέσως! διέταξε ο αντιβασιλεύς, ρίχνοντας άπάνω στο τραπέζι την αναφορά του φτωχού Δανιήλ.

Και άμέσως τότε μπήκε μέσα ένας νέος άξιωματικός με τις μπότες του κατασκονισμένες, σαν να είχε μόλις κατεβή από το άλογο του ύστερ' από πορεία και με τα μαλλιά γιομάτα καρβουνόσκονη, σά να είχε βγή από βατόρι, ύπεκλήθη κ' ένεχείρισε στην Αιτού 'Υψηλότητα έναν ογκώδη φάκελλο.

— Να μία είδησις, είπεν ο κρίγιψη, για την όποία θάάνοψουν φωτιές χαράς σ' όλη τη χώρα.

— Δυστυχώς, ύψηλότητε, άποκρίθηκε ο άξιωματικός, βγάζοντας το ρολόι του, όλοι οι ταχυδρόμοι έφυγαν προ είκουσι λεπτών.

— Κατάρα! φώναξαν συγχρόνως ο 'Αντιβασιλεύς κ' ο Δανιήλ που ένδιαφέρετο για τη διαβίβαση της χάριτος του άδελφου του.

— Μπα, ακόμα έδώ είσαι; φώναξε ο αντιβασιλεύς, στρεφόμενος προς τον Δανιήλ του όποιου άκουσε τη φωνή.

— Μάλιστα, για τη χάρη του άδελφου μου Ούγγ, άποκρίθηκε ο Δανιήλ.

— Ω, τώρα και να τη δώσω, είναι άργά, οι ταχυδρόμοι έφυγαν.

— Αν ή 'Υμετέρα 'Υψηλότης κάνει γρήγορα είμαι έτοιμος να στοιχηματίσω μαζί της; δέκα πέννες ότι είναι καιρός άκόμη.

— Μα είναι άδύνατο, ξεροκέφαλε. 'Η απόστασις είναι μεγαλύτερη από διακόσια πενήντα μίλια και συ δεν μπορείς να κάνης περισσότερο από δέκα μίλια την ώρα...

— Μπορώ να είμαι στο Τρεγκάρικ αύριο τη νύχτα κ' ο Ούγγ δέ θα κρεμαστή παρά μεθαύριο το πρωί. Συνεπώς μεσολαβούν και μερικές ώρες που δεν μου χρειάζονται.

— Μα την πίστη μου, είπε ο αντιβασιλεύς, αυτή ή λαμπρή νίκη του 'Αγίου Σεβαστιανού, που μου άνηγγέλη προ όλίγου, με χαροποίησε πολύ και εις απόδειξι χαρίζω τη ζωή του άδελφου σου μ' όλον που είναι άδύνατο να φτάσει; εγκαιρώς για να έμποδίσης την εκτέλεση.

— Αυτό θα το δοίμε, βασιλιά μου, φώναξε ο Δανιήλ τρελλός απ' τη χαρά του! Κ' έφυγε γι' ύπογεγραμμένη τη χάρη.

Ο Δανιήλ είχε καυχθηή μπρός στον αντιβασιλέα ότι θα προλάβαινε και δεν του είπε ψέμματα. Πρέπει να ξέρετε ότι μεταυ των ιδιωτικών ταχυδρόμων αυτής της εποχής; ύπήρχε ένα είδος μασωνείας. Γι' αυτό όπου περνούσε ο Δανιήλ όλοι οι συναδελφοί του τον βοηθούσαν όσο μπορούσαν περισσότερο, αλλάζοντάς του τα άλογα, δίνοντάς του να φάη, και σαν καλός καβαλλάρης που ήτανε μπορούμε να πούμε ότι το ταξίδι του πήγαινε θαυμάσια.

Εννεί ή ώρα σήμαινε στα ρολόγια του Λονδίνου διαν καβάλλησε το άλογο του με το πολύτιμο χαρτί στην τσέπη και στις πεντέμισυ το πρωί έβλεπε κ' όλας να δοθάνεται, μέσα στα πρώτα φώτα της ούγης, το κωμπιναριό του Σαλιβουρού.

Είπν' αλήθεια ότι έχει συνάντησε μερικές δυσκολίες για να προμηθευθή νέο ύποζύγιον, έν τούτοις στις πρώτες ώρες του άπογευματός είχε φτάσει στο 'Εξετερο.

Μα μόλις άρχισε να βραδιάζει, μία χειμαρρώδης βροχή άρχισε να πέφτει και πριν ο Δανιήλ φτάσει στο 'Οκομπτον δι' οι όδοιοι είχαν μεταβληθή σε τέλματα.

Ο Δανιήλ χτυπούσε τα σηροούνια του απ' την άνυπομονησία που τον κατείχε και βλαστημούσε από τη λύσσα του, βλέποντας να χάνη άδυνα τον καιρό του μέσα στις λάσπες και τα νερά.

Μι άλλοιμονο, τα βράσανά του δεν έπρόκειτο να τελειώσουν τόσο γρήγορα, γιατί διαν λίγο πριν ξημερώσει, έφθασε στο 'Αλώκειστον, άλλες κατοικίες τον έπεριμέναν. Τη νύχτα, όλος ο κόσμος είχε ξεκινήσει να παρ' στο Τρεγκάρικ, για να παρευθεθή στην εκτέλεση που είχαν όριση γι' αυτό το πρωί. Κ' έτσι δεν έμεινε ουτ' έν' άμιος μέσα σ' όλο εληρη την πόλη διαθέσιμο.

— 'Ε, αδιάφορο! Τι να το κάνω τό άμάξι; φώναξε ο Δανιήλ, που βρισκόταν πιά μες στη χώρα του, όπου όλος ο κόσμος τον ήξερε. Για την άγάπη του Θεού, δώστε μου ένα άλογο που να μπορέση να με πάη στο Τρεγκάρικ, πριν από της έφτα. Πρόκειται να γι' τη ζωή του δυστυχισμένου Ούγγ! Φίλοι μου, έχω τη χάρη του μέσα στη

τσέπη μου. — Αλήθεια λές άγαπημένο μου παιδί; ρώτησε ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, που κατέβηκε τέσσερες τέσσερες τις σκάλες άκούγοντας τη φωνή του και παρουσιάστηκε με το νυχτικό του και το σκούφο του στην όξώπορτα. Νόμιζα πως βιαζόσουνα για να προλάβης να ιδής για τελευταία φορά τον άδελφό σου. Τελοπαίντων δε μάς μένει παρά ένα άλογο στο σταυλό; το ψαρι που έδώ και δυο μήνες μου το πουλήσει το άφεντικό σου, αυτό το παλιόλογο, το ξέρεις; Να το κλειδί του σταύλου. Πήγαινε να το πάρης κ' ό Θεός μαζί σου!

Πράγματι, το ψαρι άλογο δεν ήταν παρά ένα παλιόλογο, ένα ψοφίμι, κ' ο Δανιήλ το είξερε αυτό καλλίτερα από τον καθένα. Μά άφου δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο, έβγαλε στο σταυλό, έβγαλε όσω το άλογο και παίρνοντάς για καιτσάκι ένα σπασμένο σκουποζέλο που ηρε πίσ' απ' την πόρτα, το καβάλλησε και ξεκίνησε με χαλάδι για το Τρεγκάρικ.

Η ώρα ήταν έφτά, διαν από τον άντικυρνώ λόφο ο Δανιήλ άντίκρυσε τα σπίατα του Τρεγκάρικ κ' ένα πλήθος; κόσμο μαζεμένο γύρω από τα τείχη της φυλακής. Κι' επάνω απ' όλον αυτόν το κόσμο μία μικρή πόρτα άνοιχμένη στο τείχος, στο κατώφλι της όποιος μία ή δυο σιλουέτες που ξεχωρίζαν στο ήμισφως και έπειτα ή άπαίσια άγχόνη.

Τη στιγμή άκριβώς; που έβλεπε αυτά τα πράγματα, σήμανε το ρολόι τον πρώτο χτύπο των έφτα κ' ο Δανιήλ χτυπώντας σαν τρελλός το άλογο του έβγαλε μία μεγάλη φωνή και άρχισε να κουνάη πάνω απ' το κεφάλι του το χαρτί της χάριτος. Μ' άλλοιμονο, ήταν άκόμη πολύ μακριά για να μπορέσουν να του δώσουν προσοχή.

Έξη φορές ακόμα άντήχησαν οι χτύποι του όρολογίου και κάθε φορά ο Δανιήλ, κεντρίζοντας άνελεήμονα το άλογο του κ' έχοντας το βλέμμα του καρφομένο στην πόρτα του τείχους, έβγαζε μία κλαυγή.

Μά δυο δευτερόλεπτα μετά τον τελευταίο χτύπο, άφησε έξωφρα να πάση το χέρι του χάμα σι να το είχε χτυπήσει μία σφαίρα και σώτασε.

Η εκτέλεσις είχε γίνει. Ένα λεπτό άργότερα σταματούσε όσω από τις φυλακές όπου ο κόσμος ήταν μαζεμένος; και μ' ένα ήλιθιο χαμόγελο, ρίχνοντας άφηρημένα βλέμματα γύρω του, είπε:

— Γείτονες, έχω μία μεγάλη είδηση να σας άναγγείλω. Κυριεύσαμε τον 'Αγιο Σεβαστιανό, και καθός φαίνεται, σε μία βδομάδα θα έχουμε διώξει τους Γάλλους απ' την 'Ισπανία.

Το πλήθος τα έχασε με την άφιξη του Δανιήλ.

Πρόλαβε, έλεγαν μεταξύ τους, να δη τον άδελφό του. 'Αλλά τί κάθεται και μάς λέει τώρα ένφ σε πέντε λεπτά είναι κ' ή σειρά του άδελφου του να κρεμαστή;

Γιατί πρέπει να μάθετε ότι ένεκνη την ήμερα δεν έπρόκειτο να κρεμασθή πρώτα ήταν ένας ζωοκλέτης. 'Αλλά σε πέντε λεπτά ήρθε και ή σειρά του Ούγγ.

Ο Δανιήλ τον είδε να τον μεταφέρουν στην άγχόνη και πράγμα τρομερό, παρηκολούθησε όλη τη φοικη σιγή της εκτέλεσως, χωρίς να σαλέψη διόλου απ' τη θέση του, ένφ κρατούσε τη χάρη του στα χέρια.

Η συγκίνησή του ή δυνατή του είχε σαλέψει το λογικό και ός το τέλος; δεν έπαψε να μορολογη και να λέη διάφορες άνορηές σχετικώς με τη νίκη του 'Αγίου Σεβαστιανού.

A. T. Quiller—Couch

ΠΟΙΟΣ ΕΦΕΥΡΕ ΤΟΥΣ ΚΩΔΩΝΑΣ

Τού; κώδωνας εφευρε πρώτος έν Καμπανία κατό το έτος 400 ο έπίσκοπος της Νόλις, Παυλίνιος. Πρώτην φοράν μενεχειρίσθησαν τους κώδωνας έν Γαλλία τφ 550 και έν τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία τφ 864. Τα μοναστήρια τους έγκαίνισαν περι τα τέλη της έ δόμης ή τας άρχας της ογδόης εκατονταετηρίδος, αι δε εκκλησία της 'Εβρώδης περι τας άρχας της δεκάτης. 'Εν 'Ελβετία εισήχθησαν το έτος 1020. Είς την 'Αγγλίαν δε κατό το έτος 960, είς το μοναστήριον του Κρόύλανδ.

